

Nr 256.

Av herr **Lövgren** i Nyborg, om avslag å Kungl. Maj:ts proposition, nr 42, angående höjning av tullen å kaffe.

I proposition, nr 42, har Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen, att tulltaxans rubriker 155 och 156 skola från och med den 10 februari 1921 erhålla en så ändrad lydelse, att tullen på obränt kaffe skulle utgå med 80 öre, på bränt eller rostat, även malet, 102 öre och på kaffesurrogat, alla slag, utan tillsats av kaffe 90 öre, allt pr kilo.

Till detta förslag må först anmärkas den indirekta beskattningens orättfärdighet, i det den drabbar lika tungt, absolut taget, den allra fattigaste och minst bärkraftige, som den mäst förmögne; att den relativt taget, drabbar den familjeförsörjare, som har att dra försorg om en stor familj, långt hårdare än den, som bara har sig själv eller en liten familj att sörja för.

Därtill må fogas att det ofta förda talet om kaffet som en lyxvara inte är riktigt. I hundratusentals hem användes, särskilt under de nuvarande höga mjölkprisen, kaffet som surrogat för mjölk och annan lagad mat. För betydande befolkningsgrupper, skogsarbetare, flottare, fiskare, m. fl. arbetargrupper är kaffet den enda varma vätvara, som det ligger inom deras möjlighet att få tillgång till. Då dessa arbetsgrupper nästan uteslutande utgöras av bofasta personer, som alltid få betala sina direkta skatter för varje öre de förtjäna, blir detta kastande av en indirekt skatt över dem en dubbel orättvisa.

Det invändes visserligen, att statsbudgeten är hårt belastad och de direkta skatterna så höga, att man ej kan ta ut mer på den vägen. Man finner dock att i statsbudgeten föreslås tjugotals millioner kronor att utgå till för vårt land i dess läge fullständigt meningslösa ändamål av militär

art. Sparar man här, ävensom på tredje huvudtiteln, som ju i år nästan fördubblats jämfört med förra året, torde några indirekta skatter ej behöva tillgripas. Sparsamhet med folkets medel, icke slöseri, måste bli lösen för framtiden.

På grund av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen ville avslå ifrågavarande proposition.

Stockholm den 4 februari 1921.

O. W. Lövgren.